

ת"פ 11906/02/13 - מדינת ישראל נגד פואז וחידי, אמיר וחידי - קבוע לקבלת תסקיר ליום 1.9.14, טלעת וחידי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 11906-02-13 מדינת ישראל נ' וחידי(עציר) ואח'

בפני כב' השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. פואז וחידי
2. אמיר וחידי - קבוע לקבלת תסקיר ליום 1.9.14
3. טלעת וחידי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד טלי קרת

הנאשם 1 הובא, הנאשם 3 בעצמו וע"י ב"כ המתמחה מר אמין שקיר

גזר דין

(בעניינם של נאשמים 1 ו-3)

1. הנאשמים 1 ו-3 (להלן: "הנאשמים") הורשעו על פי הודאתם ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בשנית - **נאשם 1** - בעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); תקיפה סתם בצוותא לפי סעיף 379 לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה ממשית בצוותא לפי סעיף 380 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק.

נאשם 3 - בעבירות של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק ובתקיפה הגורמת חבלה ממשית בצוותא לפי סעיף 380 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק.

נאשם 1 אף ביקש לצרף כתב אישום בת"פ 17859-11-13 (שלום כ"ס) בו הורשע גם בעבירת הפרה הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק (**ריבוי עבירות**); הדחה בעדות לפי סעיף 246(א) לחוק; הטרת עד לפי סעיף 249 לחוק; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

עובדות כתבי האישום פורטו בהם בהרחבה (במ/1, במ/2).

עמוד 1

2. הצדדים הגיעו טיעון לפיו הנאשמים יודו בכתב האישום המתוקן בשנית ויורשעו בגינו, כמו כן נאשם 1 צירף את ת"פ 17859-11-13 (שלום כ"ס) והורשע בגינו.

לעניין עונשו של **נאשם 1** - הוסכם כי יושת עליו עונש מאסר מוסכם, נוסף על משך מעצרו בן 60 ימים, החל מיום 25.2.14, בשל חלקו בתיק המצורף (עונש של 6 חודשים ושבעיים בניכוי ימי מעצרו), לצד מע"ת.

לעניין עונשו של **נאשם 3** - עתרה המאשימה למאסר כמשך מעצרו, והסכימה לשחרורם על אתר (מאסר בן 11 חודשים ו-20 ימים אותם ריצה במלואם), לצד מע"ת.

בנוגע לרכיב הפיצוי הכספי - יטענו הצדדים באופן חופשי.

3. בטיעוניה לעונש טענה ב"כ המאשימה כי **לנאשם 1** שבע הרשעות קודמות, והאחרונה בהן - משנת 2004, ובין היתר 3 הרשעות קודמות בגין אלימות של תקיפת שוטר.

לחובתו של **נאשם 3** - 19 הרשעות קודמות, כשהאחרונה משנת 2001 בבעילה במרמה ובכוח בגינה הושתו עליו 7 שנות מאסר, וכן 5 הרשעות בגין עבירות אלימות.

בבסיס ההסדר עומדים קשיים ראייתיים שעלו במהלך ניהול התיק, ועל כן ההקלה ברכיב המאסר לנאשמים.

עם זאת, מדובר בעבירות חמורות שגרמו פגיעות למתלוננים - מורד חליל פונה לבי"ח עם חתך בקרקפת, ונותרה צלקת גדולה על ראשו וכן חתך עמוק בכתף שמאל וחתך שטחי בבית החזה. למוחמד קאב נשברו אצבעות ידו השמאלית והוא סבל מחבלות של ממש בצווארו, בטנו וראשו.

בנסיבות אלה קיים צורך בהטלת מע"ת מרתיע ופיצוי משמעותי למתלוננים, בעיקר כששבו לגור ביחד באותו כפר.

נאשם 1 פעל לאורך כל הדרך בבריונות והסלים מעשיו, כאשר בתחילה רק איים, לאחר מכן עירב את נאשם 2 (בנו), ועם אחרים תקף את מורד ללא התגרות מוקדמת, באופן שתוכנן מראש בעזרת קרשים, מוטות, ומעורבים נוספים.

יומיים לאחר תקיפה זו נוסע נאשם 1 ביחד עם נאשם 3 ומתנפל במכות על קרוב משפחתו של מורד, מוחמד קאב, תוקף אותו, מנסה לפגוע בצווארו ובראשו, ורק בשל התגוננותו של קאב - נפגע רק באצבעות ידו. העובדה כי אלו נשברו - ממחישות את עוצמת הפגיעה.

נאשם 3 תוקף אף הוא באירוע זה את קאב באמצעות אקדה, מצמידו לבטנו ומכה עמו בראשו. נאשמים 1 ו-3 מבחינים בניידת שמגיעה למקום - ונמלטים.

נאשם 3 נעצר עד תום ההליכים בעוד נאשם 1 שוחרר בתנאים מגבילים.

נאשם 1 מעיד במעשיו כי הגשת כתב האישום נגדו, מעצרו, וניהול ההליך המשפטי אינם מרתיעים אותו, והוא ממשיך בביצוע פעולות אלימות ובהפחדת הסובבים אותו כאשר בשתי הזדמנויות הפר את תנאי מעצר הבית בו היה נתון, ואף ניגש בחצות הלילה לאביו של מורד טרם עדותו בבימ"ש ואיים עליו לבל יגיע לעדות בבימ"ש למחרת היום.

הנאשמים פעלו בבריונות ובאלימות חמורה, הטילו אימה על הסביבה במקום מגוריהם, ועליהם לתת את הדין, בכפוף למגבלות הראייתיות.

עברם הפלילי המכביד מעיד כי הם אינם נרתעים מביצוע עבירות, ומכאן החשיבות במע"ת מרתיע וממושך, כמו גם פיצוי כספי ניכר.

לאור האמור, התבקש בית המשפט לכבד את הסדר הטיעון בהיותו מאוזן.

ב"כ הנאשמים ציין בטיעונו כי בתיק קשיים ראייתיים משמעותיים.

המחלוקת בין הצדדים היא בעיקר בנושא הפיצוי.

הנאשמים אינם מתנגדים להטלת מע"ת, ובכך הם מראים באופן אמיתי כי הם מקבלים אחריות למעשיהם ואינם מתכוונים לחזור על מעשיהם בעתיד, בעוד שפיצוי אינו כלי שיכול להעיד על קבלת אחריות אלא סכום המוטל מטעם בימ"ש- ועל הנאשם לציית ולשלם.

הפיצוי הוא כלי שאומץ מהמשפט האזרחי.

במקרה זה מבוקש להטיל פיצוי ללא תסקיר נפגע עבירה, ללא הסבר מדוע לא הוגש, וכן לא נשמעה עדותם של המתלוננים לעניין הפיצוי.

בנסיבות אלה תשלום פיצוי רק ילהיט את הרוחות ויגביר את המתחיות בין הצדדים, וכן יכולים המתלוננים לתבוע את הנאשמים בתביעה אזרחית.

כתבי האישום תוקנו לקולא בעניינם, וזה רלוונטי לשאלת הפיצוי.

עוד עולה מכתב האישום שתוקן, כי לפי סעיפים 10 ו-13 בו- מי שגרם למורד את החבלות הם אנשים נוספים שזהותם לא ידועה למאשימה, שאף לא הובאו לדין במהלך ניהול ההוכחות.

בנסיבות אלה, למתלוננים חלק לא מבוטל באירועים.

נוכח תיקון כתב האישום, ספק אם נאשם 3 היה עצור למעלה מ-11 חודשים לו היה מוגש מלכתחילה, במתכונתו זו.

הנאשמים הודו במסגרת הסדר, ובכך לקחו אחריות על מעשיהם.

עמוד 3

נאשם 1 פוטר ממקום עבודתו כמאבטח עקב כתב האישום, ואיבד את פרנסתו (במ/3).

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לכבד את הסדר הטיעון בעניינם של הנאשמים, ולהימנע מהטלת פיצוי.

נאשם 3 הוסיף כי הוא מצטער, וכי גם הוא פוטר מעבודתו והטלת פיצוי עלולה לעורר למתלוננים את ה"תיאבון" לעוד.

4. הכרעה

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים בעניינם של הנאשמים, כמו גם לטיעוני הצדדים, החלטתי לכבד את הסדר הטיעון, בהיותו מאוזן וראוי, ותואם את דרישות החוק כנגזרת מעקרון ההלימה.

ייאמר, כי מעשיהם של הנאשמים הינם חמורים וקשים, המגלים התנהלות בריונית ואלימה בצוותא כלפי המתלוננים.

עבירות אלימות הינן בבחינת "רעה חולה" במחוזותינו, שאחריתן מי ישורנה, ולא אחת קבעו והבהירו בתי המשפט את הצורך המידי בהוקעתם מן החברה, ומיגורן על אתר.

על תרומתו של בימ"ש במלחמה באלימות הגוברת בחברה עמד כב' הש' חשין בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד בן עווד נגד מדינת ישראל (טרם פורסם, מיום 7.6.05) כדלקמן-

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שירשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר."

וכך נקבע גם בע"פ 3573/08 עוודרה נגד מדינת ישראל (טרם פורסם, 13.4.10).

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה... נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו

בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח..."

(ראו גם: ע"פ 8855/12 עזאת אלזידאה נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, מיום 24.12.13)).

בהתאם **לסעיף 40ג(א) לחוק**, מתחם העונש ההולם ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

הערכים החברתיים בהם פגעו הנאשמים במעשיהם עניינם בשמירה על שלמות גופו, חייו ובריאותו של הפרט, הגנה על תחושת ביטחונו האישי ושלוות נפשו, כמו גם הגנה על שלום הציבור כולו.

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו מדובר במקרים חוזרים ונשנים, תוך שימוש בנשק קר וחם, ולצורך פתרון סכסוכים בין איש לרעהו.

למותר לציין כי התנהלות זו אף יכולה להוביל לקיפוח חיי אדם, ל"לקיחת החוק לידיים" ולהטלת מורא על כלל הציבור.

בעבירות אלימות, ובכלל זה **תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה ממשית**, קיים מנעד עונשים רחב, בכפוף לנסיבותיו של כל מקרה, ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

במקרה זה, התוו הצדדים במסגרת ההסדר "המוגמר" עונש מוסכם בעניינם של הנאשמים.

בקליפת אגוז יאמר כי העונשים בגין **תקיפה סתם** נעים העונשים בין של"צ למאסר בן מספר חודשים בודדים (ראו החלטתי בת"פ 9911-08-120 מ"י נגד לוי), בעוד שבגין **תקיפה הגורמת חבלה ממשית** נעים העונשים בין עבודות שירות למאסר בפועל.

בנוסף, בגין מכלול העבירות בהן הורשע **נאשם 1** בתיק המצורף, בד בבד עם העבירות האמורות בהן הורשע בתיק העיקרי, אין מנוס מטלת עונש מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח.

גם בכל הנוגע לעבירות הנשק, בה הורשע **נאשם 3**, התריעו בתי המשפט לא אחת מפני הסכנה הגדולה הטמונה בהן, לפרט ולציבור, והצורך להטיל עונשים מרתיעים של הרחקת הנאשם מהחברה.

וכך מובא בעניין זה בע"פ 5604/11 נידאל נאסר נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, מיום 5.10.11).

"לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה הנודעת לעבירות נשק בכלל, ולעבירת החזקת נשק בפרט, המקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת

עמוד 5

פוטנציאל להסלמה עבריינית, ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופה מסוימת (ראו למשל: רע"פ 5921/08 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו], 6.5.2009); ע"פ 6583/06 אדהאם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו], 5.12.2006); ע"פ 6294/10 אלקיעאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו], 13.2.11))."

מתחם העונש ההולם בעבירת החזקת נשק בלבד נע בין עבודות שירות לשנת מאסר, ועל כן אין מנוס מטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריאח אף בעניינו של **נאשם 3**, שהורשע בעבירה זו לצד עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית בצוותא.

הגם שהעונש המוסכם שהותווה בהסדר הטיעון מקל עם הנאשמים בנסיבות אלה, הרי הוא מצוי במתחם העונש ההולם.

יש להדגיש ולציין כי עיקר ההקלה בעונשם של הנאשמים נעוצה בקשיים הראייתיים, כמו גם מחדלי החקירה המשמעותיים העולים מהתיק.

בחנית הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות בהתאם **לסעיף 40ט(א) לחוק** מעלה כי **נאשם 1** איים על פתחי, אביו של מורד, כי "**הבן שלך דיבר אלי בצורה לא יפה, אם לא תרסן אותו אני ארסק אותו**". בסמוך לאחר מכן עדכן את בנו, נאשם 2, באמור, וכתוצאה מכך חיפש נאשם 2 את מורד, והחל להכותו, תוך שנאשם 1 מצטרף אליו וביחד חבטו השניים במורד בקרישים ומוטות, ביחד עם אנשים נוספים, עד שנוכחים במקום הרחיקו בינם לבין מורד.

כתוצאה ממעשיו האמורים, נחבל מורד בראשו, ונתרה לו צלקת, וכן נחתך בכתפו ובבטנו **(סעיף 40ט(א)(4) לחוק**.

כיומיים לאחר האירוע הראשון, שמעו הנאשמים יריות בכפר ונסעו עם רכביהם למקום. שם- התנפלו הנאשמים על מוחמד קאב, בן דודו של מורד, ביחד עם אחרים, והיכוהו.

בנסיבות אלה, הכה אותו **נאשם 1** באמצעות קרש בצווארו ובידו וגרם לו לשבר באצבעו **(סעיף 40ט(א)(10) לחוק)**.

כמו כן **נאשם 3** הוציא אקדח, הצמידו לבטנו של קאב, והכהו בראשו באמצעות קת האקדח.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נשברה ידו השמאלית של קאב, וכן נגרמו לו חבלות בצווארו, בטנו וראשו.

יער כי אך כפסע בין החבלות האמורות לבין קיפוחם של חיי אדם, ואך בנס לא הסתיים מי מהמקרים האמורים

באופן טרגי (סעיף 40ט(א)(3) לחוק).

בנוסף- באוקטובר 2013, כ-10 חודשים לאחר האירועים האמורים, וכתשעה חודשים לאחר שחרורו למעצר בית ואיסור יצירת קשר עם המעורבים בפרשה, הגיע **נאשם 1** ליישוב זמר בשתי הזדמנויות שונות.

ביום **7.11.13** אף הגיע נאשם 1 בחצות הלילה לבית הקפה של אביו של מורד, שהיה צפוי להעיד בבימ"ש למחרת היום בשעה 12:00 בצהרים בעניינם של הנאשמים ואיים עליו לבל יגיע לעדות האמורה.

בנסיבות אלה, הורשע **נאשם 1** בשני אירועים אלימים, הסמוכים זה לזה, כלפי שני מתלוננים, במסגרתם הכה ותקף תוך שימשו בנשק קר של קרשים ומוטות, ותוך גרימת חבלות קשות לשני המתלוננים.

כמו כן הפר נאשם 1 את תנאי שחרורו, הטריד את אבי המתלונן ערב עדותו בבימ"ש, וניסה להניא ממתן עדות.

מרישמו הפלילי של **נאשם 1** עולה כי בעברו הרשעה קודמת בגין החזקת נשק, משנת 2004, בגינה ריצה מאסר בן 10 חודשים בפועל, וכן הרשעות נוספות קודמות- שהתיישבו.

זאת ועוד, ממסמך (**במ/3**) שהגיש נאשם 1, עולה כי זומן לשימוע לצורך פיטורין ממקום עבודתו, אולם מתאריך המכתב, כמו גם מהמועד הנקוב לו לישיבת השימוע בעניינו, עולה כי מדובר במועדים שעניינם כשנה טרם ביצוע העבירות בתיק הנוכחי, ועל כן אינם רלוונטיים לתיק הנוכחי (לא כל שכן לתיק המצורף).

נאשם 3, הורשע באירוע אלים אחד, בו הכה את המתלונן קאב, תוך שימוש בנשק חם, ותוך גרימת חבלות בגופו ובראשו.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי עבר פלילי מכביד, הכולל הרשעות קודמות רבות בעבירות מין, סמים, אלימות ורכוש בגינן אף ריצה מאסרים רבים וממושכים מאחורי סורג ובריה, ובכלל זה מאסר בן 7 שנים בגין הרשעתו האחרונה.

הנאשמים הודו במסגרת ההסדר הטיעון בשלהי ניהול התיק, בתום ישיבת ההוכחות האחרונה, ולאחר דיונים רבים.

עם זאת, בנסיבות אלה יש לציין כי במהלך ניהול ההוכחות התגלעו קשיים ראייתיים משמעותיים בתיק, כמו גם מחדלי חקירה חמורים מאוד, ועל כן יש מקום להקל בעונשם של הנאשמים לאור הודייתם אף בשלב זה- ובאופן משמעותי.

מן המקובץ- ונוכח העבירות בהן הורשעו הנאשמים, חלקם באירועים האמורים, נסיבותיהם האישיות, הודאתם

במסגרת הסדר טיעון, כמו גם חומרת העבירות, והנזק שנגרם למתלוננים, מצאתי כי יש לכבד את הסדר הטיעון בעניינם בהיותו מאוזן וראוי בנסיבות אלה, ומקיים את עקרון ההלימה בהתאם ל**תיקון 113 לחוק**.

בכל הנוגע לסוגיית הפיצוי- בבסיסו של רכיב זה מגולמים שיקולי ענישה דוגמת הגמול והתרעה. לפיצוי נודעה חשיבות הן בהשבת המצב לקדמותו (בחלקו) והן בענישה בגין הנזק הפיזי והנפשי שנגרם לקורבן העבירה.

על חשיבותו של הפיצוי בהליך הפלילי עמד בימ"ש המחוזי בת"פ (חי) 159/01 מדינת ישראל נגד פלוני (לא פורסם, מיום 6.12.01) בשינויים המחויבים לענייננו (שם דובר בעבירות מין) בקובעו -

"ערים אנו לקושי המעשי של אסיר לפצות את קורבנות הפשע. ואולם מדיניות הענישה הראויה מחייבת קביעת אמות מידה שיהוו גורם מרתיע לכל עבריין. מבין גורמי ההרתעה גם הידיעה כי הפוגע יפצה את הקורבן על פגיעתו. במקרה שבפנינו שום פיצוי כספי לא יוכל לפצות על הנזק שנגרם... מובן כי בפסיקת הפיצוי העונשי איננו מתיימרים לפסוק פיצוי המשקף את מלוא הנזק. למתלוננת שמורה הזכות לנקוט בעניין זה בהליך אזרחי מתאים בבית המשפט המוסמך."

הגם שלא הוגשו תסקירי קורבן, הרי שאין חולק בדבר הנזק הפיזי שנגרם למתלוננים בהתאם ל**סעיף 40ט(א)(4) לחוק**, שאף הוכח במהלך שמיעת הראיות בהתאם ל**סעיף 40(א) לחוק**, לו נלווה מטבע הדברים מימד מסוים של עוגמת נפש וסבל נפשי, שהיקפם לא הוכח.

לאור אמור, וחרף העובדה כי שמורה למתלוננים הזכות לחזור ולהיפרע על נזקיהם במלואם מהנאשמים במסגרת הליך אזרחי, אי אפשר לפוטרם במסגרת ההליך הפלילי בלא כלום, וכמידת פגיעתם- כך גובה הפיצוי היחסי שיש להטיל עליהם.

5. לפיכך הריני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. מאסר בפועל בן 6 חודשים ושבעיים - בניכוי ימי מעצרו.

למען הסר ספק, על הנאשם להשתחרר ממקום כלאו ביום 25.4.14.

ב. מאסר על תנאי בן 12 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו - שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.

ג. פיצוי לכל אחד מהמתלוננים בסך ₪ 5,000 - שישולם עד יום 15.5.14.

ככל שקיים פיקדון בתיק העיקרי או בתיק המ"ת בגינו - יועבר בהסכמת הנאשם על חשבון הפיצוי באופן

מיידי למתלוננים (באופן שווה לכל אחד מהם, ויתרתו תשולם במידת הצורך עד המועד שנקבע).

נאשם 3

- א. מאסר בפועל בן 11 חודשים ו- 20 ימים - בניכוי ימי מעצרו - מיום 5.3.13 עד 25.2.14.
 - ב. מאסר על תנאי בן 12 חודשים למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.
 - ג. פיצוי למתלונן קאב בסך 5,000 ₪ - שישולם עד יום 15.5.14.
- ככל שקיים פיקדון בתיק העיקרי או בתיק המ"ת בגינו - יועבר בהסכמת הנאשם על חשבון הפיצוי באופן מיידי למתלונן, ויתרתו תשולם עד המועד הקבוע.

.6 זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ד, 24 אפריל 2014, במעמד הצדדים.